

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Capvt. XXXIII. Epternacense S. Vuillibrordi monasterium, in Ducatu
Luceburgensi, tertio à Treueris milliari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

Cella monachorum, hodie Ethonis monasterium.

700.

ID sicutum est ad Nigram siluam prope Kentz-
hingum, non procul à Rheno, fundatum.
que anno circiter Christi 700. à Vigerō vel
Vingerno monacho, postea Argentinensi E-
piscopo Anno 734. renouatum est auctum-
que ab Ethone Comite Haspurgico, qui eius-
dem loci primus Abbas fuit, ac demum Ar-
gentinensis Episcopus: à quo Ethonis mo-
nasterium hodieque dicitur: vnde & versus
isti nati.

*Anno ter deno septingentesimo quarto,
Antistes claustrum renouando condidit Etho.*

CAPVT. XXXIII.

EPTERNACENSE

*S. Vuillibrordi monasterium, in Ducatu Luce-
burgensi, tertio à Treueris milliari.*

EPternacum apud Leucos (à quibus Luce-
burgenses, seu Leuceburgenses nomen tra-
xisse videntur) vetustum est opidum,
quod originem ac florem suum debet illustri huic
cœnobio per B. VVillibrordum, Batauorum
ac Frisiorum Apostolum, à fundamentis excita-
to. Porro Epternacensis agri medietatem vnam

Pipi-

Pipinus Herstallius, Dux Francorum & Major domus regiae, eiusque coniux Blittrudis, Hugoberti filia, B. VVillibrordo dono dederunt. Alteram verò mediætatem, ab Irmina Abbai ss. Dagoberti Galliæ Regis filia (quæ adiut ante patre, virginum apud Treueros monasterium, quod Horreum nuncupant, fundauit) idem vir sanctus impetravit, eoq; loci insigne monasterium in honorem SS. Trinitatis, S. Ioannis Baptista, & SS. Apostolorum Petri & Paulli exædificauit. Harum rerum testimoniūm idoneum habeo Theofridum Abbatem Epternacensem in historia vita S. VVillibrordi, quæ Epternaci & apud nos exstat manuscripta: Dux, inquit, excellentissimæ generositatis Pipinus, cum Blittrude conthorali sua, æquè generosis orta natalibus, tertio Idus Maij, anno duodecimo Childeberti gloriöfissimi Regis, dedit B. VVillibrordo Epternacensis fisci mediætatem integrām, à Theodardo egregij Ducis Theotharij filio sibi traditam. Irmina verò, Dagoberti Regis filia, hereditario iure, possessam, cum omnibus appenditijs, & adiacentijs suis, cum villa montis sita in pago Tulbiacensi, in Kalendis Decembribus addidit partem alteram, Idem munificus Princeps, sub chirographi conscriptione, anno quarto Regis Dagoberti, sexto Nonas Martij, tradidit illi villam in pago Mosariorum sitam, & à præterfluëtis fluuij nomine Suestram nuncupatam, & egregiæ Blittrudis sagaci industria ab ingenuis viris pecuniæ

L 5 impen-

impendijs comparatam. Et quia utriusque loci situs tam sapienti architecto visus est amoenus, & cœnobialis vitæ studijs apprimè aptus & dignus, in utroque iactis fundamenti exædificauit cœnobium, & in montibus Israël, in pascuis uberrimis pascendum aggregauit gregem dominicum. Hactenus Theofridus, qui anno millesimo centesimo decimo obiit.

An. 1110.

An. 739.

An. 775.

Beatus autem VVillibrordus anno Christi septingentesimo tricesimo nono in Domino obdormiuit, cuius sacrum corpus Epternacensi in monasterio conditum, hodieq; miraculis plurimis claret.

Quo quidem defuncto, Albertus, eius discipulus monasterij regimen suscepit, præfuitque annis 37. & obiit an. septingentesimo septuagesimo quinto, temporibus Caroli Magni Imperatoris.

Huic à Carolo Magno in Abbatiali dignitate suffectus est Beonradus, Senonensis quondam Episcopus, cui historiam vite S. VVillibrordi, versibus comprehensam, Alcuinus inscripsit.

De ceteris huius monasterij Abbatibus, alijsq; eodem spectantibus plura qui volet, R.V. Ioannis Berteli, Abbatis Epternacensis, amici nostri, Historiam Luceburgensem legat; quem virum alioqui eruditum, miror non Pipino Herstallio, sed eius demum filio Carolo Martello, monasterij buius exordia adscribere.

Fuit

*Fuit hoc monasterium olim à Canonicis in-
sessum, quibus ob liberiorem vitam amotis Ra-
uengerus Abbas, cum quadraginta monachis
Benedictinis succēdit. Is annis triginta tribus
in prefectura exactis, obiit anno millesimo se-
ptimo.*

AN. 1007.

CAPVT XXXIV.

Campidona seu Campidonense monasterium.

Sicutum est hoc monasterium in Rhetia,
extra urbem Imperialem eiusdem nomi-
nis, fundatumque anno Christi 777. ab
Hildegarde, Caroli Magni Imperatoris con-
iuge. Donatum est libertatibus maximis ab
Adriano Pontifice Maximo, à quo & conse-
cratum est ac dedicatum, cum is Imperatri-
cem ex Italia in Germaniam secutus esset.

777.

Ceterum Abbas Campidonensis, præter
iurisdictionem sacram, habet & ius gladij:
vnde versus natus, quem Abbas ac Princeps
loci huius, cum Herbipolensi Episcopo, ferè
communem habet;

Campidona sola, iudicat ense, Stola.

In hoc monasterio à se fundato, quiescit S.
Hildegardis Caroli Magni coniux, Ducissa
Sueviæ & Bauariæ multisque claret miracu-
lis ut tradit Ioannes Pistorius Præpositus
Vratislaniensis, in chronico suo Constanti-
ensi edito cum Magno chronicō Belgi-
co, anno 1607. Franco-
furti.

CAP.